

MMXVII

Koen Deunneers B

EIGEN VORMING

Diamant is een kostbare grondstof,
van nature hard en ruw.
Geen twee stenen zijn identiek.
Schitteren en fonkelen zal een steen
alleen als je hem bewerkt:
door hem secuur te snijden, te zagen
én te slijpen met een andere diamant.
Een precisiewerk dat tijd vraagt.
Als een prisma weerkaatsten
zuivere diamanten het licht
dat alle kleuren van de regenboog
aanneemt.
Ook een mens is 'ruwe materie' met
vele facetten.
Ontmoetingen slijpen en verfijnen hem.
Geduldig schaaft hij zich levenslang
aan andere diamanten,
tot hij veelzijdig glinstert.
Alsmar mooier,
stralender en transparanter wordt hij.
Vergeeten we daarbij onze binnenkant niet:
*"De ziel in een lichaam is
als een ruwe diamant,
ze moet gepolijst worden
of haar pracht zal nooit stralen."*
(Daniël Defoe)

Voedt je ziel dus met **zuurstof**
en ze weerkaatst van binnenuit veelkleurig
licht en 'zeilt langs regenbogen Gods stilte
tegenmoet'.
Inspirerende onderwijzers zijn
fonkelende diamanten.
Ze zetten in op groei, verdieping en
vorming.
Ze leren niet voor de school,
maar voor het leven.
Jonge mensen mogen zich schuren
aan hun brede kijk,
hun nabijheid en authenticiteit.
Ze mogen delen in hun dromen en idealen,
hun kwetsbaarheid, verwondering en
creativiteit.
Ze mogen proeven van hun tastend zoeken
en openheid voor grote leermeesters.
Dwars door alles heen
delen ze met elkaar hun **schatten**
en weten zich met elkaar verbonden.
Voortdurend polijsten ze elkaar
tot ze glinsteren als een sieraad zonder
weerga.

Steen geeft zich bloot,
stelt zich open,
toont z'n nood,
durft te hopen,

laat zich bestormen,
laat zich grijpen,
laat zich vormen,
laat zich slijpen,

ondersteboven gooien,
overdonderen,
bevrozen – ontdooien,
verwonderen,

omverwerpen,
afronden,
aanscherpen.
Opgewonden,

gegroeid in waarde,
onderscheiden van zand,
onderscheiden van aarde
wordt steen diamant.

lesja

diamant

Bij de cover:
Fonkelend in facetten geslepen.
In de aarde gegroeid,
gedolven en door de slijper
in zijn dromen al gezien.

© Ivan Peel – Op weg naar vervolmaking

**Als een Tobias zijn we op tocht, zoeken we, met ons innerlijk kompas,
exploreren we wat we niet in ons hebben,
ontplooiën we wat in ons kiemend aanwezig is.
Ontmoeten we de Ander als respectvol tegenover,
spiegelen we ons aan elkaar,
zoeken verbinding als tochtgenoten,
laten ons vinden in de kleine goedheid van de dingen van elke dag ...
Het slijpen van een diamant is een langzaam en secuur proces.
Zo groeien we gans ons leven lang.**

Waar je schat is, daar zal ook je hart zijn. (Mt. 6,19-21)

Een jongen in 1B krijgt in september van de leerkracht natuurwetenschappen zijn eerste opdracht: zoek voor mij een herderstasje. Neem een selfie van jou en het herderstasje op de plek waar je het vond. Breng het daarna mee naar de klas en zorg dat het nog leeft. De jongen is zenuwachtig. Hij gaat meteen op pad, want hij wil de opdracht tot een goed einde brengen. Hij weet echter niet goed waar te beginnen; welke weg brengt hem tot bij zijn doel. Neemt hij best een bospad waar alles rustig, mooi en veilig is? Of gaat hij beter voor een autosnelweg. Het moet snel gaan, het moet vooruit gaan, dan is hij er vlug vanaf ... maar dan heeft hij de kans om eraan voorbij te gaan. Niet te vinden wat hij zoekt, het unieke kostbare te midden de menigte. Een andere optie is de dorpsstraat; het is vertrouwd terrein, iedereen kent er iedereen en je voelt je nooit alleen. Dus altijd wel een bekende om hulp te vragen. Of gaat hij toch maar voor een bergpad? Je kunt er je grenzen verleggen en je hebt zicht op ongekende vergezichten. Uiteindelijk besluit hij hulp te vragen aan zijn mama. Waar zou hij het herderstasje het best van al kunnen vinden? Ze kiezen voor een landweggetje. Rustig en glooiend, je kunt er snelheid maken wanneer je wil, even verpozen als het nodig is en halt houden om het ongekende unieke kostbare te ontdekken. Ze besluiten om het aan te pakken met het nodige geduld en met een gezonde dosis doorzettingsvermogen. Met twee gaat het altijd beter dan alleen. Een ganse namiddag zijn ze op pad, tot ze opeens onder een heining het herderstasje ontdekken. De jongen glundert van trots en neemt met een grote glimlach zijn selfie. Hij neemt het herderstasje als een kostbaar kleinood in de hand, in zijn ogen zou het een diamant kunnen zijn. Een diamant waar hij een ganse namiddag aan heeft geslepen tot hij hem vol schittering mag koesteren. Voldaan stappen ze samen terug naar huis. De jongen pakt zijn mama snel even dicht bij de arm en fluistert in haar oor: 'Je bent een engel'. De mama denkt bij zichzelf: 'En jij mijn kleine bijna grote Tobias'.

Het had het verhaal van Tobias kunnen zijn. Tobias is een jonge kerel, die van zijn ouders de opdracht krijgt om er iets van te maken. Een jongen die op weg gaat, niet wetend of het hem zal lukken, maar er wel in gelooft. Met aan zijn zijde de gids Rafaël, die hem bijstaat met raad en daad.

Een opdracht die op maat van ons allen is, maar die we niet alleen kunnen uitvoeren. We hebben de steun, het gezelschap, de goede raad nodig van anderen om ze tot een goed einde te brengen. Zo was het ook met Tobias, die op zijn (levens)weg doorheen de ontmoetingen met anderen, zoals met Sara, zich stuk voor stuk liet slijpen als was hij een diamant. Rafaël hielp hem de moed erin houden, als een beschermengel ging hij met hem mee op weg ... In het goede dat tussen mensen gebeurt, daar is God aanwezig. Doorheen zijn tocht vult Tobias zijn rugzak met waardevolle belevingen: een kus, hoop, levend terugzien, omarmen, gezegend zijn, tranen van geluk ... Het is een reis die niet altijd even rooskleurig verloopt, maar wel een reis vol schatten. Ervaringen die soms onoverkomelijke hindernissen lijken, krijgen opeens toch een uitweg. Allen hebben we nood aan mensen die 'engelen' op onze tocht zijn. Ontmoetingen waarbij er waardering is en graag zien in wisselwerking, zoals we dat hebben tussen een schoolteam en zijn leerlingen. Wanneer we dat mogen ervaren, dan gaat onze diamant, net zoals die van Tobias, meer en meer schitteren. Het is telkens opnieuw een beweging van slijpen en geslepen worden. Door in het leven te blijven geloven en het ten volle te beleven. Door te geloven in die Ander die naast je staat en met je meegaat. Door erop te vertrouwen dat alles goedkomt, daarom niet meteen, niet direct, niet alles. Ooit, vroeg of laat, zullen we het laatste stukje van onze diamant geslepen hebben ... met een flinke dosis Liefde.

Het boek Tobit is een sprookjesachtig Bijbelboekje in het Oude Testament. Vader Tobit stuurt zijn zoon Tobias naar Medië om geld te halen dat hij daar vroeger in bewaring heeft gegeven. De reiservaringen doen Tobias groeien.

Leestip: Geert Dedecker schreef 'Altijd onderweg. Het boek Tobit, een bijbelse reisgids voor mensen van vandaag' (Lannoo, Tielt, 1995). In september 2014 verscheen eveneens van zijn hand het artikel 'Zal ik met je meegaan? Het boek Tobit, een inspiratiebron' in het tijdschrift Adem-Tocht.

De weg die onze leerlingen volgen, is de weg van elke mens. Dus ook de onderwijsmens.

Jaargang 33

nummer 2

oktober 2017

LEEFTOCHT
LIGHT

v.u. Lieven Boeve, Katholiek Onderwijs Vlaanderen.

Proviand voor onderweg
Een verademing voor onderwijsmensen
Maandelijkse inspiratiebron
in de rubriek Leeftocht van
www.katholiekonderwijs.vlaanderen
Impressies zijn welkom op
identiteit_kwaliteit@katholiekonderwijs.vlaanderen

Goede God,

Geef me je kracht,
zodat ik dat ene duwtje krijg
dat ik nodig heb
om met mijn voeten vooruit
in het leven van elke dag te springen.

Geef me het gevoel van een heerlijke
nazomerdag, waarbij het kriebelt om uitbundig
te zijn,
anderen te doen lachen en samen
vol vertrouwen
de toekomst tegemoet te zien.

Geef me de bevestiging
dat ik ik mag zijn,
en jij jij mag zijn,
elk kostbaar op onze manier.
Open mijn blik
voor de niet alledaagse schatten om me heen
die mijn leven zoveel rijker maken
en doen schitteren als een diamant ...
dwars door alles heen.

Amen

Relatie is wederkerigheid. Mijn JIJ werkt aan mij, zoals ik aan hem werk. Onze leerlingen vormen ons, onze kunstwerken bouwen ons op.

Martin Buber, Ik en jij, Bijleveld, 2016, p. 22.

LEEFSTOCHT
LIGHT

jaargang 33

nummer 2

oktober 2017

*'Allez en route zo riep het leven
Ik keek in haar ogen en greep ze*

...

Allez en route naar huis toe

...

Tussen kerk en moskee

...

Boodschap van liefde'

Uit een lied van Tourist Le MC

Ons leven begint heel veilig en beschermd,
voor de meesten toch,
in een geborgen wieg met een kleine kijk
op de wereld,
onze kring van naasten heel beperkt.

Stap voor stap verbreden we onze kijk,
wordt onze kring van bekenden groter,
verkennen we de wereld om ons heen,
stappen we drempel na drempel over,
zij aan zij, op ontdekkingstocht vol zin.

Onze (groot)ouders als trouwe supporters aan de zijlijn,
ons toefluisterend zoals ze vroeger deden bij het naar bed
gaan: 'God zegene en God beware je'. Terwijl ze zacht over
onze krullenbol wreven en er een klein kruisje bij maakten.

We kennen op onze weg ongekende hoogten,
scherpe bochten en diepe dalen, plezante hobbels en
uitdagende hindernissen.

Met op onze rug een rugzak vol herinneringen en wensen,
verlangens, dromen en plannen.

Steeds terugkerend naar huis, naar dat ene plekje van waar
alles ééns begon; een boodschap vol liefde, hoop en geloof.

We moeten ons niet bewijzen, ons interessant maken. Diep
in ons leeft een onuitsprekelijke liefde, een kracht die ons
aanvaardt zoals we zijn ... We zijn niet af. Heel ons leven
staan we in de stellingen en dat is goed ... We moeten doen
wat we kunnen doen: een bescheiden teken van liefde
stellen, bron van hoop zijn.

Lode Aerts

VORMING IS EEN VERHAAL VAN GELOOF, HOOP EN LIEFDE

'Het vraagt mensen met zachte strelende handen, die in de zorg voor anderen koesterend nabij zijn. Het vraagt mensen met een luisterend oor, die zich niet laten verstoren en durven laten komen wat moet komen. Het vraagt mensen, die schroomvol kijken naar de pijn en het groeien van mensen. Het vraagt mensen, die ruimte laten om te schreeuwen, te roepen, te huilen, te lachen en om gevoelens gevoelens te laten zijn. Het vraagt mensen, die bereid zijn om iets van hun eigen pijn te proeven in het verhaal van de andere. Het vraagt mensen, die hun eigen vallen en opstaan ernstig nemen. Het vraagt mensen, die durven stilstaan bij eigen voelen en aanvoelen.' (K. Demasure & K. Depoortere (ed.), *Meestappen. Pastoraal begeleiden in moeilijke levenssituaties* (Leuvense Cahiers voor Praktische theologie 1), Antwerpen, Halewijn, 2001, p.18)

'Samenwerking en overleg zijn cruciaal om groeikansen van leerlingen te optimaliseren ... Een veilig, positief klimaat zorgt ervoor dat leerkrachten de kans krijgen om van elkaar te leren en zich verder gericht te professionaliseren ... Het team kan beroep doen op de deskundigheid die er in andere scholen aanwezig is, of de hulp inroepen van externe partners zoals pedagogisch begeleiders of opbouwwerkers. De belangrijkste partners van de school zijn ouders en andere opvoeders. Zij kennen de kinderen het best en moeten daarom actief betrokken worden bij de ondersteuning.' (*Opdrachten voor het katholiek basisonderwijs in Vlaanderen*, p. 48)

Vorming is ...

- een werk van elke dag, een leven lang, het doet mensen kiezen voor het zijn ... veeleer dan voor het hebben.
- gestimuleerd worden door mensen die in jou geloven,
- beluisterd worden door mensen die jou de moeite waard vinden,
- je gewaardeerd weten om wie je bent,
- je bevinden in een proces van communicerende vaten, jij leert door mij, ik leer van jou, leerling en leerkracht, opvoeder en therapeut,
- groeien doorheen je eigen kracht, een leven lang.

Weten dat alles verkeerd afloopt en toch de moed erin houden. Dat is zo'n beetje het mirakel van het leven. En dat kan niet zonder liefde.

Gerrit Komrij

Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan.

Pippi Langkous

Perhaps time's definition of coal is the diamond.

Kahlil Gibran

Ieder draagt iets kostbaars in zich wat in geen ander te vinden is. Dat te vinden is zijn weg.

Martin Buber

Wanneer je goed kijkt,
bloeit er een herderstasje
onder de heining.

Bashō

